

opusdei.org

Nova godina, nova borba

Ovo je bilo geslo za kojeg se Sveti Josemaria odlučio početkom 1972., uslijed brojnih izazova Crkve i svijeta. Odlomak iz biografije Andrés Vazquez de Prada o utemeljitelju Opusa Dei.

31.12.2024.

Sveti Josemaria je uvijek smatrao da je za svetost potrebna sposobnost da se sami stalno usklađujemo.

„Sami znate iz svog osobnog života – i često ste me čuli da tako govorim – da se spriječi bilo kakvo obeshrabrenje – da se unutarnji život sastoji od početaka i tako stalno, dan za danom. Možete osjetiti u svojim srcima, kao što mogu i ja, da se trebamo neprestano boriti.“ Ovaj odlomak iz biografije Svetog Josemarie govori nam na koje se geslo Josemaria odlučio 1972. godine.

Otac je počeo govoriti sporo, gotovo kao sam sa sobom. U par riječi je pokušao prenijeti svoje osjećaje o godini koja je bila na izmaku. Taj isti dan, sastavio si je zabilješku a potom je izvadio i pročitao: „Ovo je naša sudbina na Zemlji: da se borimo, da volimo, sve do zadnjeg trenutka. *Deo gratias* – neka je hvala Bogu!“

Zatim im je pričao o svojoj žalosti i ljubavi prema Crkvi, koja je prolazila dugi period kroz poteškoće. „Ne možemo prati ruke od ovoga“, rekao

je. Odrekli smo se zemaljske ljubavi kako bismo spasili duše. Imamo veću dužnost i veće pravo.“

Iznio je brzi pregled cijele 1971. godine. Ne dopuštajući da ga obeshrabrenost prevlada, odlučio je ispočetka živjeti novi život – novi, čisti život posvećen velikodušnoj žrtvi Bogu. Nije da su bile potrebne nekakve drastične promjene, niti je to bilo zato što se nalazio na pragu nove godine. Činjenica je, kako im je rekao, život je neprestani početak iznova; stalno moramo popravljati rascjep u svojem unutarnjem životu, činiti djela pokajanja, predavati se u Božje ruke, kao rasipni sin. „Ljudski život je na neki način stalno vraćanje u Božju kuću. Vraćamo se preko skrušenosti“ (Susret s Kristom, 64).

Toga 31.12.1971., učinio je temeljitu ispovijed i pripremio se za novi život služenja Crkvi.

Tako je staru izreku „Nova godina, novi život“ pretvorio u svoje geslo za 1972.: „Nova godina, nova borba!“. Jedna godina nije neko dugo vrijeme za promijeniti svijet. Ali sv. Josemaria nije bio pesimist. Da, tih 12 mjeseci će proletjeti, ali spremnost da se poboljšamo u unutarnjem životu, pomoću milosti, učinit će tih 12 mjeseci nadnaravno plodonosnim.

„Vrijeme je blago koje se otapa. Bježi od nas, prolazeći kroz naše prste poput vode kroz planinske stijene. Jučer je prošlo, a danas prolazi. Sutra će uskoro biti novo jučer. Naši životi su tako kratki. Ali koliko toga se može napraviti za Boga u tako kratko vremena“ (Priatelji Božji, 52).

Stoga se posvetio ulasku u duše svih onih koje je susretao, a naročito svojih sinova i kćeri, posvetio se potrebi da raste u ljubavi za Crkvu i napravi zadovoljštinu za mnoge grijeha koji su počinjeni. Jer, kako je

Otac objasnio, „svetost znači imati nedostake i boriti se protiv njih, ali ćemo i dalje imati nedostatke kada umremo.“

Prvog dana 1972., rano ujutro, Otac, u zajedništvu sa svojim sinovima s Rimskog Sveučilišta pročitao im je bilješku koju je večer prije pročitao na Generalnoj Skupštini: „Ovo je naša sudbina na zemlji: boriti se, za ljubav, sve do zadnjeg trenutka. *Deo gratias* – neka je hvala Bogu!“ I upozorio ih je na potrebu da započnu ponovnu unutarnju borbu, podsjećajući ih na riječi Svetog pisma, „Nije li čovjekov život na zemlji samo boj?“ (Job 1:7). Sakrament svete Potvrde čini Kršćane Kristovim vojnicima. „Ne sramite se biti Kristovi vojnici, ljudi koji se moraju boriti!“

„Da, moji sinovi, uvijek se borite, i ja ću se također boriti, sve do posljednjeg trenutka svojeg života.“

Ako se ne borimo, znači da ne činimo sve što je potrebno. Na zemlji nikada ne možemo imati udoban spokoj kao oni koji se predaju zemaljskim užicima jer misle da je budućnost sigurna. Budućnost za sve nas je neizvjesna, u smislu da možemo postati izdajice Gospodina, našeg poziva, naše vjere.“

Moramo se boriti, rekao im je, kako bismo se sačuvali ropstva grijeha, i tako zadržali mir. „Mir je posljedica boja, borbe, intimne asketske borbe koju svaki kršćanin mora činiti protiv svega što u životu ne pripada Bogu. Pozvani smo da prevladamo ponos, pohotu, sebičnost, površnost i neurednost srca (Susret s Kristom, 73). Dok je meditirao ili se družio sa svojom djecom, Otac je ponavljao ove ideje. Propovijedao je i zahtijevao borbu u unutarnjem životu.

Početakom 1972., obzirom na činjenicu da će 9. siječnja navršiti 70

godina, Otac je u šali inzistirao da će uskoro biti sedmogodišnjak (jer se nula ne računa). Bio je to podsjetnik na trajnu duhovnu mladost kršćana, i na put duhovnog djetinjstva kojim je krenuo godinama prije. A onda, s jasnom slikom koja proizlazi kada si u blizini Božjoj, rekao je: „Josemaria: toliko godina, toliko jadikovanja.“

Za njegov rođendan, članovi Generalne Skupštine dali su mu mali bijeli mramorni reljef koji pokazuje Dobrog Pastira s izgubljenom ili ozlijeđenom ovčicom na svojim ramenima, psa pastira, vrećicu koja visi s jednog ramena i pastirovu kuku. A pod njegovim nogama je natpis na latinskom jeziku, dodan od strane don Alvara, koji je glasio, „9. siječnja 1972.: našem Ocu, na sedamdesetu godišnjicu rođenja. S puno ljubavi.“

**Odlomci iz „Osnivač Opusa Dei.
Život Josemaria Escrivé. Volume**

III: Božji putevi na Zemlji, Andrés Vazquez de Prada. New York: Scepter Publishers, 2005. 8. poglavlje, str. 451-454.

---

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/nova-godina-nova-borba-2/](https://opusdei.org/hr-hr/article/nova-godina-nova-borba-2/)
(25.03.2025.)